

Rep. nr. 28/16

*

AR. NB-005-02
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 14 november 2016

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Bepaalde Kamer van 5
september 2002

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

De heer A..., tandheeskundige, wonend te XXXX,

appellant met als raadsman meester B *loco* meester C , advocaat te XXXX

Tegen

**RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN
CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150
Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter D , geneesheer-
inspecteur en mevrouw E , jurist, ambtenaren bij geïntimeerde

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2016 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder

- de beslissing van de Beperkte Kamer 5 september 2002, ter kennis gegeven aan appellant op 13 september 2002,
- het verzoekschrift tot hoger beroep van appellant van 30 september 2002, ontvangen bij de griffie op 1 oktober 2002,
- de besluiten namens geintimeerde van 30 mei 2006, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 30 mei 2006,
- de besluiten van geintimeerde van 31 augustus 2015, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 31 augustus 2015,
- de beroepsbesluiten van appellant van 26 maart 2016, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep op 30 maart 2016,
- de vaststelling van de rechtsdag op 10 oktober 2016.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2016:

- meester B. namens appellant,
- tandarts A ,
- dokter D en mevrouw E namens geintimeerde

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 14 november 2016, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep

*
* *

Voorwerp van het geschil

Aan appellant werden de volgende inbreuken ten laste gelegd

- 1) LTH A heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en geïnd via rechtstreekse betaler aan de ZIV met attestering van niet uitgevoerde prestaties
- 2) LTH A heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en geïnd via rechtstreekse betaler aan de ZIV met attestering van prestaties waar geen preventieve of curatieve verzorging uitgevoerd werden

- 3) LTH A heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en geind via rechtstreekse betaler aan de Z.I.V. met attestering van prestaties met een hogere sleutelwaarde dan de werkelijk uitgevoerde
- 4) LTH A heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en geind via rechtstreekse betaler aan de Z I V. met attestering van prestaties die niet mochten gecumuleerd worden met name de cumul van verstrekking 304393 en 304430 op dezelfde tand tijdens dezelfde zitting of de cumul raadpleging en een verstrekking inzake tandverzorging andere dan radiologie
- 5) Op het verzoek van de geneesheren-inspecteurs op 10/02/2000 kon Tandarts A geen getuigschrift voorleggen betreffende de controle inzake ioniserende stralingen voor het jaar 1999
- 6) LTH A heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en geind via rechtstreekse betaler aan de Z I V met attestering van prestaties dewelke niet overeenstemmen met de werkelijk uitgevoerde Namelijk codenummer 307731 werd geattesteerd in plaats van 307812

Er werden prestaties ten laste gelegd aan appellant voor een bedrag van 7 838,96 euro

Bestreden beslissing van de Beperkte Kamer

De Beperkte kamer oordeelde dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en appellant werd veroordeeld tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties, zijnde 7 838,96 euro en er werd een verbod tot verzekeringstegemoetkoming opgelegd over een periode van zes maanden.

*
* *
*

Standpunt van de partijen

Het standpunt van appellant

De appellant stelt hoger beroep in tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van 5 september 2002 en vraagt de beslissing uit te stellen totdat het verslag van een onafhankelijk deskundige voorligt. Hij is het niet eens met de overwegingen in de aanhef van de bestreden beslissing, waarvoor

hij voorbehoud aantekent Hij betwist vervolgens de tenlasteleggingen en de motivering van de bestreden beslissing

Het standpunt van geïntimeerde

In eerste conclusies haalt de geïntimeerde aan dat de inbreuken bewezen zijn en wordt gevraagd een passende administratieve geldboete op te leggen. In de conclusies neergelegd op 31 augustus 2015 beantwoordt de geïntimeerde de grieven en argumenten van de appellant en vordert de tenlasteleggingen 1 en 2 niet langer te weerhouden, maar wel 4 en 5, vast te stellen dat de tenlasteleggingen 3 en 6 eigenlijk onbestaande zijn en geen administratieve geldboete meer op te leggen

*
* *

Beoordeling

Een verbod op verzekeringstegemoetkoming voor een periode van 6 maanden, zoals bepaald door de beperkte kamer, kan thans niet meer worden opgelegd gezien de wetgeving op dat punt gewijzigd werd Er wordt ook geen sanctie (administratieve geldboete) meer gevraagd door de geïntimeerde Het verbod op verzekeringstegemoetkoming werd immers vervangen door een administratieve geldboete Gezien het tijdsverloop – de tenlasteleggingen dateren van de vorige eeuw – en het overschrijden van de redelijke termijn dient er ook geen straf meer opgelegd De terugbetaling die gevorderd wordt, is geen sanctie maar een herstelmaatregel De grief dat de opgelegde sanctiemaatregel in generlei wijze proportioneel is met de tenlasteleggingen vervalt dan ook, alsook de schending van de motiveringsplicht De motiveringsplicht werd niet met de voeten getreden omdat de Beperkte Kamer steunde op de rechtsgeldige processen-verbaal die bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs Het onderzoek door de controleurs en de Beperkte Kamer werd op een objectieve wijze gevoerd Terecht hield deze Kamer rekening met alle voorgelegde gegevens en stukken om tot de bestreden beslissing te komen

De overwegingen in de aanhef van de bestreden beslissing stroken met de stukken waarop deze Kamer vermag acht te slaan De vorige raadsman van de appellant kwam ongevraagd tussen tijdens de ondervraging van zijn client en toen hem het woord werd verleend verliet hij de zaal samen met zijn client zonder het woord te nemen

De aanstelling van een gerechtsdeskundige, zoals door de appellant gevorderd in zijn beroepsakte maar niet aan de Kamer van Beroep maar aan de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarvan hij zelfs niet aantoonde dat hij hiervoor een procedure heeft opgestart, komt niet dienstig voor De Kamer oordeelt immers dat er geen technische tussenkomst van

een dergelijk deskundige nodig is. De appellant kan de tenlasteleggingen weerleggen ook zonder de tussenkomst van een deskundige. De ondervraagde patienten werden gehoord en hun getuigenis werd genoteerd. Het is derhalve overbodig om deze getuigen opnieuw te laten verhoren voor een onafhankelijke deskundige. De bewijswaarde van de processen-verbaal biedt voldoende waarborgen van juistheid en nauwkeurigheid bij de beoordeling van de tenlasteleggingen. Er zijn geen gegronde redenen aanwezig om de appellant voorbehoud te verlenen en te wachten tot er een verslag van een onafhankelijke deskundige voorligt.

De tenlasteleggingen 1 en 2 worden niet langer weerhouden door de geïntimeerde en dienen dan ook niet meer behandeld te worden.

Wat de tenlastelegging 3 betreft, deze werd aanvankelijk niet betwist, maar was te wijten aan een administratieve vergissing. Er werd ten onrechte 1 x 308313 aangerekend voor 6 tanden (onder-prothese), terwijl de onder-prothese van de persoon in kwestie (F) maar 5 tanden telde. De verzekeringsinstelling merkte de fout echter op en corrigeerde deze. Het correcte bedrag (2 434 BEF) werd daardoor aan de appellant uitbetaald. De attestering door de appellant was duidelijk fout. Er werden voor deze persoon prestaties geattesteerd door de appellant met een hogere sleutelwaarde dan de werkelijk uitgevoerde. Thans is er geen tenlastelegging meer, volgens de geïntimeerde, omdat de verzekeringsinstelling de onterechte "uitgave" corrigeerde.

De tenlastelegging 4 wordt niet betwist door de appellant en kan ook niet betwist worden gezien het gaat om de attestering van prestaties die niet mochten gecumuleerd worden. Ook hier paste de appellant de nomenclatuur niet correct toe. De onterechte uitgave voor de ziekteverzekering voor het geheel van verstrekkingen voor deze weerhouden inbreuk bedroeg 1 781 BEF, thans € 44,15.

De tenlastelegging 5 wordt wel nog weerhouden door de geïntimeerde. De appellant kon effectief geen getuigschrift neerleggen betreffende de controle op ioniserende stralen voor het jaar 1999. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de appellant de jaarlijkse controle van zijn RX apparatuur tijdig had aangevraagd. De firma XXXX ging deze uitvoeren op 4 november 1999. Omdat de appellant alsdan niet aanwezig was, verwittigde hij de firma hiervan en vroeg hij de controle uit te voeren op een andere datum. Door de overbelasting van de firma in kwestie kon de controle echter niet meer doorgaan in 1999. De appellant heeft derhalve geen enkel fout aan dit gegeven. Het blijkt immers dat er maar enkele (3) firma's deze controles konden uitvoeren, zij problemen ondervonden om gekwalificeerd personeel te vinden en zij overbevraagd werden. De controle op het gebruik van ioniserende stralen in de medische wereld door het Fanc was destijds op een gebrekkige wijze georganiseerd. Nadien (in de jaren die daarop volgden) werd dit probleem langzamerhand opgelost. De door de appellant gevraagde controle kon pas geschieden in maart 2000 wegens overbelasting van de firma in kwestie, hetgeen aangetoond wordt. De toestand was, volgens de appellant, identiek bij

andere firma's zodat hij zich onmogelijk tijdig in regel kon stellen. Het gaat hier duidelijk om een geval van overmacht waaraan de appellant geen enkele schuld heeft. Bovendien haalt hij aan dat zijn apparatuur volledig in orde was tijdens de controle voor 1999 en in 2000. Ook de controle van de personen die deze apparatuur bedienden was in orde.

In de gegeven feitelijke omstandigheden was het voor de appellant onmogelijk om zich nog voor 1999 in regel te stellen zodat deze tenlastelegging de appellant niet kan verweten worden.

De teruggave voor deze verstrekkingen (44 826 BEF of € 1 111,21) dient niet bevolen.

De tenlastelegging 6 komt er op neer dat er bij 1 verzekerde de verstrekking 307731 eenmaal ten onrechte werd aangerekend. De "materialiteit" van deze tenlastelegging werd niet betwist maar het ging, volgens de appellant, om een administratieve mislag. Het onderzoek toonde aan dat ging om een partiele boven-prothese met 3 tanden i.p.v. 1 tand. Uiteraard moet de tandarts de juiste nomenclatuurnummers gebruiken en niet een ander, zelfs wanneer het ander nummer eenzelfde L 376 waarde heeft. De attestering heeft immers belang naar de toekomst toe zoals terecht overwogen door de Beperkte Kamer. De appellant moet echter de uitgave voor de ziekteverzekering niet terugbetalen omdat de aangerekende prestatie dezelfde L 376 waarde had en het RIZIV geen schade heeft geleden.

Het hoger beroep van de appellant komt enkel in die mate gegrond voor

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,
Recht doende op tegenspraak

Verklaart het beroep van de appellant ontvankelijk en gegrond in de volgende mate

Vernietigt de bestreden beslissing (XXXX) van de Beperkte Kamer behalve m.b.t. tenlastelegging 4

En, opnieuw wijzend

Stelt vast dat

- de tenlastelegging 1 en 2 niet langer worden weerhouden door de appellant
- de tenlastelegging 3 en 6 eigenlijk onbestaande zijn
- de tenlastelegging 4 bewezen voorkomt en de tenlastelegging 5 onbewezen

Zegt voor recht dat er geen administratieve geldboete meer dient opgelegd

Veroordeelt de appellant tot terugbetaling van het bedrag van € 44,15 voor de tenlastelegging 4 aan de geintimeerde en wijst het meer gevorderde af als ongegrond

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 14 november 2016 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Jan Vilain, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep,
- Martin Volcke, griffier

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin Volcke

Jan Vilain

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan Vilain, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter André Tielens en dokter Eva Traey, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Jean-Paul Michiels en de heer Seraf Van Den Bosch, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van de tandheekkundigen
De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn. (artikel 156, § 1, tweede lid).

